Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 11 | JERSEY CITY and NEW YORK, | THURSDAY, JANUARY 18, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | ЧЕТВЕР, 18-го СІЧНЯ 1996 р. | Ч. 11. РІК CIII

Л. КУЧМА ЗУСТРІВСЯ З ПРЕЗИДЕНТОМ ПОЛЬЩІ

Київ (УНІАР). — У Парижі, де проходила траурна церемонія прощання з колишнім президендом Франції Франсуа Міттераном, відбулася зустріч Президента України Леоніда Кучми з президентом Польщі Алєксандром Кваснєвським.

Л. Кучма поздоровив А. Кваснєвського з обранням президентом Польщі, схарактеризував ставлення України до Польші як до особливого партнера, висловився за значне поглиблення відносин, за активізацію широкого українсько-польського діялогу.

На думку обох президентів, Україна і Польща мають знайти нові імпульси для піднесення відносин на якісно новий рівень. Значну увагу приділено питанням поглиблення економічного співробітництва, торгівлі та зміцнення ділових зв'язків між обома країнами.

Відбувся також обмін думками щодо політичного та соціяльно-економічного становища в Україні та Польщі, ряду актуальних міжнародних проблем. А. Кваснєвський запросив Президента України відвідати Польщу з офіційною візитою цього року, на що Л. Кучма погодився.

Л. Кучма назвав свою зустріч з А. Кваснєвським „добрим початком поглибленого діялогу двох країн, який має загальноевропейське значення".

РОСІЙСЬКА РОЗВІДКА ВІЛЬНО ПРАЦЮЄ В УКРАЇНІ

Севастопіль (УНІАР). — Розвідка Чорноморської фльоти досить леґально здійснює свою діяльність на теренах України, — повідомляє газета „Флаґ Родіни".

Десятки й сотні людей щоденно заступають на вахту у 3-му радіозагоні, починають свій робочий день у 530-му інформаційному центрі ЧФ й виконують свої обов'язки в групах із забезпечення аґентурної розвідки.

Під їхнім контролем знаходяться відкриті й закриті канали зв'язку, вони прослуховують етер практично на всіх діяпазонах, на всіх частотах. Не залишено без контролі й морське узбережжя, де фіксується кожен злет і приземлення базового летунства.

Після підписання Україною міжнародної програми „Партнерство для миру" об'єктами великої уваги розвідки ЧФ стали Військово-морські сили України, особливо — участь українських військовослужбовців у спільних навчаннях в акваторії Чорного моря.

Із зменшенням Чорноморської фльоти формально йде зменшення технічних служб й особового складу частин розвідки. У той же час, збільшено, хоча й не на багато, штатну структуру підрозділу, що обслуговує аґентурну мережу. З території Росії до цього підрозділу надходять гроші у стабільній валюті.

Ув'язнено торгівця наркотиками

Мехіко Сиτі. — У неділю, 14-го січня, державні правоохоронні органи Мехіко, у місцевості Монтерей в північній частині країни, ув'язнили найбільш активного та жорстокого торгівця наркотиками на західній півкулі.

Ув'язненого Гуана Ґарсію Абреґо, уродженця Тексасу, відразу після затримання, літаком перевезено до Гюстону і передано в руки ФБІ, яке від березня тримає його ім'я на списку десятьох найбільш пошукуваних злочинців. Його правоохоронні органи ЗСА оскаржують у торгівлі наркотиками та промиванні грошей.

Г. Ґ. Абреґо своїми справами торгівлі наркотиками з Колюмбії через Мехіко до ЗСА вміло та зручно керував з Тексасу, де він утримував невелику приватну армію. Його торгівля та промивання грошей успішно проводились з Колюмбії через Мехіко до ЗСА і від Гюстону до Ню Йорку. Крім приватної армії, яка виконувала спритно його накази, Абреґо довів хабарництво державних, стейтових і місцевих властей до небачених досі вершин у всіх країнах на дорозі його торгівлі.

Урядові чинники ЗСА твердять, що ув'язнення цього злочинця є вислідом кількамісячної співпраці американських і мехіканських правоохоронних органів.

Військово-морський аташе відвідує Севастопіль

Севастопіль, Україна. — Тут цими днями на офіційних відвідинах у військових моряків України перебував військово-морський аташе амбасади ЗСА в Україні С. Шишка.

У програмі його дводенних відвідин була зустріч з командуванням Військово-морських сил України, відвідання Севастопільського Військово-Морського Інституту і знайомство з визначними місцями історії та культури міста.

Українській громаді в ЗСА ім'я військово-морського аташе амбасади ЗСА в Україні відоме, зокрема серед пластового гурту, бо С. Шишка пластун і член куреня "Хрестоносці".

ВІД РОСІЙСЬКИХ БОМБ У КІЗЛЯРІ ГИНУТЬ НЕВИННІ ЛЮДИ

Кізляр, Даґестан. — Повідомлення представника Служби безпеки Російської Федерації Алєксандра Здановіча про те, нібито російські війська, оточивши чеченських бойовиків зі захопленими ними закладниками, ведуть лише прицільний снайперський вогонь, спростував кореспондент московського інформаційного аґентства ІТАР—ТАСС Міхаїл Шевцов, який є очевидцем кізлярських подій і засвідчує, що росіяни насліпо обстрілюють Кізляр бойовими ракетами, а полум'я підпалених будинків видно за багато кілометрів.

Служба безпеки Росії поширює фальшиві вістки про нібито перехоплені таємні радіоґрами між Джохаром Дудаєвим і польовими чеченськими командирами, зміст яких зводиться до готовости чеченців нещадно вбивати закладників і мирних людей. Це робиться для того, щоб російька сторона могла виправдати себе в очах світової громадськости: мовляв, ми не мали іншої ради, як застосувати проти чеченських „бандитів" всю силу зброї.

Тим часом ситуація така, що легко може перерости у повномаштабну російсько-чеченську війну. У вівторок, 16-го січня, невідомі терористи захопили у порті Трабзон на чорноморському узбережжі Туреччини корабель „Авразія" зі 45 членами залоги і 120 російськими пасажирами. Одна з пасажирок, якій дивом вдалося втекти, сказала, що терористи розмовляли на російській і турецькій мовах.

Анатолійське аґентсво новин передало, що корабель вийшов у відкрите море і маршрут його руху невідомий.

Того ж дня, у вівторок, Служба безпеки Росії повідомила, що неводомі терористи захопили закладниками 30 російських спеціялістів, які працювали на відновленні ґрозненської електростанції. Цілком можливо, що терористи тут ні при чому, оскільки ті спеціялісти мали у понеділок гострий конфлікт з місцевою адміністрацією. Спостерігачі припускають, що вони самі залишили працю.

Зменшують фонди на соціяльний захист

Київ (Р. Р.). — В суботу, 13-го січня, начальник відділу з питань соціяльно-трудових відносин, зв'язків з профспілками і соціяльного забезпечення Кабінету Міністрів України Віктор Іванкевич сказав під час зустрічі з журналістами, що у проєкті державного бюджету на 1996 рік для соціяльного захисту населення передбачено грошей на 175 трильйонів крб. менше, ніж потрібно.

Уряд плянує роздобути ці гроші за рахунок зменшення асиґнувань на будівництво та резервовий фонд Кабінету Міністрів.

Заступник міністра соціяльного захисту Микола Ношенко вважає, що субсидій в Україні потребують два і пів мільйона людей, а після змін тарифів на житлово-публічні послуги потребуватиме субсидій 80 відс. населення.

Тим часом заборгованість за невиплачені заробітки і пенсії зростає. На початку 1995 року вона становила 3.6 трильйона карбованців, а на кінець року зросла до 60 трильйонів карбованців.

Заступник міністра економіки Віктор Кальник вважає, що без запровадження нових тарифів на житлово-публічні послуги довелося б вдаватися до емісії, випустивши 300 трильйонів карбованців. В такому випадку рівень інфляції зріс би на 450-600 відсотків. За словами В. Кальника, у грудні 1995 року рівень інфляції становив 4.6 відс., а в січні 1996 він став 5-6 відсотків. Передбачається, що у 1996 році рівень інфляції не перевищить 33-40 відс.

I. Біжан вважає поділ ЧФ справедливим

Київ (УНІАР). — Згідно з пляном передачі окремих об'єктів Чорноморської фльоти Україні, ухваленим 25-го листопада 1995 року в Сочі міністрами оборони України і Росії, до 30-го грудня минулого року Україна повинна була прийняти 130 об'єктів. На черговій пресконференції в Міністерстві Оборони України заступник міністра оборони генерал-полковник Іван Біжан сказав, що на 12-го січня прийняті і підписані акти лише на 61 об'єкт, акти на 25 об'єктів — в процесі оформлення, а ще 44 об'єкти не прийняті.

Щодо перенесення, за погодженням з російською стороною, термінів завершення передачі окремих об'єктів, І. Біжан сказав: „Я не бачу великої проблеми у тому, що перенесені терміни. Але сказати, що при прийманні об'єктів немає проблем — не правильно". За його словами, головною проблемою є стан об'єктів. Деякі засоби масової інформації, сказав він, повідомили, що Україна приймає кораблі у дуже поганому стані. І. Біжан зазначив: „Не можна сказати, що всі кораблі, які приймає наша держава, перебувають у доброму стані. Але не можна й казати, що Росія забирає лише добрі кораблі, а Україні віддає брухт. Розподіл йде наполовину, за таким же принципом розподіляються нові кораблі і 'кораблі-старожили'. Можливо, якась частина кораблів після прийому буде передана на брухт".

Міністерство Оборони України не опікується усіма об'єктами передачі. Частину з них відразу передається місцевим органам влади, Міністерству Внутрішніх Справ, Національній Ґвардії, прикордонним військам тощо.

Готується нова хвиля протестів

Київ (Р. Р.). — У четвер, 11-го січня, сюди прибула делеґація луганських шахтарів, на чолі з головою обласного робітничого комітету вугільників Степаном Сав'юком.

Мета їхньої візити до столиці — добитися виплати заробітньої платні за останні три місяці минулого року.

У середу, 10-го січня, на одній із шахт Донбасу, доведені до відчаю шахтарі, погрожували вибухом. Близько 10-ої години вечора на шахту „Міусинська" виробничого об'єднання „Антрацитвугілля" зателефонував невідомий і сказав, що шахту заміновано і буде підірвано, якщо шахтарям не виплатять зароблених грошей. Територію шахти оточила міліція, але після обстеження вибухівки не виявлено.

За інформацією штабу Громадянської оборони, міністер вугільної промисловости пообіцяв шахтарям роздобути гроші.

Хвиля протестів, покищо тільки в пресі, виникла ще й тому, що Уряд України проголосив про підвищення з 1-го січня 1996 року публічних тарифів. Введено нові тарифи на електроенергію для населення: підвищено на 1.3 раза для міських населених пунктів, тобто замість 5,200 карбованців за кіловатт-годину треба платити 6,400 карбованців. За житлово-публічні послуги до 1-го січня люди платили 40 відс. справжньої вартости, а тепер платитимуть 60 відс..

Рада Федерації Незалежних Профспілок Криму поширила заяву на адресу Президента України, голови Верховної Ради і прем'єр-міністра України з погрозою провести всеукраїнську акцію протесту з вимогою резиґнації усіх вищих урядових осіб. На цю акцію, сказано в заяві, профспілки будуть змушені піти, якщо Уряд введе нові тарифи на житлово-публічні послуги. Таке підвищення цін у заяві оцінюється, як прагнення влади перекласти на плечі населення ввесь тягар непродуманої фінансово-економічної політики Уряду.

Рада Федерації Незалежних Профспілок Криму пропонує спочатку прийняти закон про оплату праці, встановити мінімальну платню і пенсію у розмірі не нижче межі мінімального забезпечення та інші заходи для соціяльного захисту.

Федерація Профспілок України також надіслала до Уряду листа, в якому сказано, що ініціятиви Уряду про підвищення цін і тарифів на товари і послуги можуть розглядатися лише в комплексі з питаннями реформи оплати праці, пенсійного забезпечення і повного погашення заборгованости в заробітній платні, яка становить майже 60 трильйонів карбованців.

Кабінет Міністрів ухвалив постанову про підвищення цільової грошової допомоги непрацездатним громадянам. Щомісячна пенсія, з врахуванням усіх додатків і компенсацій, не перевищуватиме 3 мільйони 300,000 карбованців, тобто 17-18 долярів. Деяким групам непрацездатних громадян нададуть спеціяльну допомогу, що становитиме 1 мільйон 500,000 карбованців.

Переважатимуть авкціони

Київ (Р. Р.). — Тут на пресовій конференції заступник голови Фонду Державного Майна України О. Бондар повідомив, що мала приватизація закінчиться у першій половині 1996 року.

За словами О. Бондаря, згідно з указом Президента України, минулого року мало бути приватизовано 22,450 об'єктів малої приватизації. Насправді ж приватизовано лише 13,000 об'єктів, або 58 відсотків від запляновaного. Та за попередніми прогнозами число приватизованих об'єктів не повинно було перевищити 12,000. Вершок приватизації припав на четвертий квартал 1995 року. Форму власности минулого року поміняли 60 відс. від загального числа приватизованих за чотири минулі роки підприємств.

Сьогодні фахівці Фонду Державного Майна України прогнозують, що приватизація зрушилася і щомісяця приватними ставатимуть до 2,000 малих підприємств. При чому, на зміну пільговій приватизації прийде ринкова. Винайм з викупом замінять авкціони. Це О. Бондар пояснює тим, що термін пільгової приватизації винаймлених підприємств трудовим колективам скінчився 1-го вересня 1995 року. Крім того, влада на місцях уже відчула вигоду від конкурсного продажу, який дає надходження до бюджету. В попередні роки тільки 20 відс. з приватизованих об'єктів продано з авкціонів, а 80 відс. пройшли через винайм з викупом.

Першуном у приватизації виявилась Одеська область, яка приватизувала 1995 року 104 відс. від запляновaного. Львівська область — 82 відс., Севастопіль — 80 відс., Запорізька область — 79, Дніпропетровська — 78, Київ — 77 відсотків малих підприємств.

Президент України співчуває президентові Росії

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма надіслав листа президентові Росії Борісові Єльцинові, у якому висловив співчуття з приводу трагічних подій у Кізлярі.

„В Україні з великою тривогою та занепокоєнням сприйняли вістку про ці трагічні події, де заручниками терористів стало мирне населення, діти, жінки, хворі, — сказано в листі. — Як відомо, Україна завжди засуджувала практику захоплення, а тим більше вбивство заручників. Таке ж становище ми посіли і під час подій у Будьонівську".

Президент України підкреслив, що трагедія в Кізлярі ще раз виявила злочинну сутність тероризму. Його ліквідація потребує рішучих зусиль, у тім числі, з боку світової громадськости. Водночас, за словами Л. Кучми, досвід історії підтверджує істину, що будь-які проблеми, якими складними вони не виглядали б, необхідно розв'язувати за столом переговорів, без застосування сили та невиправданих жертв.

В Україні

ДЕРЖАВА ЗАБОРГУВАЛА КУЛЬТУРІ

КИЇВ. — У Міністерстві Культури та Мистецтв України повідомили, що за станом на 1-го січня 1996 року заборгованість держави в сфері культури становила майже два трильйони карбованців, з них 305 більйонів — невиплачених заробітків. У проєкті державного бюджету на 1996 рік передбачено на потреби культури 49.4 трильйони карбованців, з них 21 трильйон має надійти з місцевих бюджетів. На розвиток кінематографу передбачено 350 більйонів карбованців. У 1995 році держава недодала 241 більйон карбованців, передбачених на виробництво фільмів.

СКОНФІСКУВАЛИ ФАЛЬШИВІ ГРОШІ

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА. — У Коломийському районі працівники міліції затримали мешканців Закарпатської области, в автомобілі яких знайдено 2,380 купюр по 1 млн карбованців. Фальшиві гроші виготовлено на багатокольоровому струйному принтері.

СТВОРЕНО ПОЗАБЮДЖЕТОВИЙ ФОНД ЕНЕРҐОПОСТАЧАННЯ

ХАРКІВ. — Голова обласної адміністрації Олександер Масельський зарядив утворити обласний позабюджетовий фонд енерґопостачання. Його мета — фінансувати заходи з раціонального використання та заощадження енерґоносіїв. Фінансову основу фонду утворюватимуть надвишки розміром 0.6 відс. від оптових цін на теплову енерґію, вугілля, холодну та гарячу воду, що надається усім споживачам, окрім бюджетових установ і населення.

РОЗПОЧАТО ВИРОБНИЦТВО СИСТЕМ КЕРУВАННЯ ДЛЯ АЕС

ХАРКІВ. — Тут на спільному українсько-американському підприємстві „Вестрон", заснованому минулого року харківським науково-технічним об'єднанням „Хартрон" і американською корпорацією „Вестінґавз", розпочато випуск автоматизованих систем керування (АСК) для атомних енерґоблоків. У це підприємство 200 мільйонів дол, вклала корпорація „Вестінґавз" і ще 200 мільйонів додав Департамент енерґетики ЗСА в рамках програми допомоги Україні у підвищенні безпеки атомних електростанцій. На першому бльоці Запорізької АЕС вже проходить випробування перша АСК, виготовлена в Харкові.

ШКОЛІ ХОЧУТЬ НАДАТИ ІМ'Я Н. ЯРЕМЧУКА

ЧЕРНІВЦІ. — Голова Чернівецької обласної державної адміністрації Іван Гнатишин порушив клопотання перед Кабінетом Міністрів України про присвоєння вижницькій школі-інтернатові імени Назарія Яремчука. В такий спосіб керівництво области підтримало звернення колективу педагогів школи, у якій колись навчався відомий український співак Н. Яремчук.

НА РІВНЕНСЬКІЙ АЕС ВСТАНОВЛЮЮТЬ НОВЕ ОБЛАДНАННЯ

РІВНЕ. — Сюди з Німеччини надійшло обладнання для Рівненської Атомної Електростанції, в тому система радіяційної перевірки та ранньої остороги аварійних ситуацій. Це обладнання вартістю 5.3 млн дол. півроку затримувалося на митниці, яка вимагала, щоб Міністерство Екологічної Безпеки сплатило мито. Після розпорядження прем'єр-міністра Євгена Марчука, згідно з яким вантажі технічної допомоги не оподатковуються, обладнання нарешті прибуло до адресата і його розпочали встановлювати.

ҐАЗУ ВИСТАЧИТЬ НА 100 РОКІВ

РІВНЕ. — Академік Ігор Юхновський повідомив, що знайденого на Рівненщині ґазу вистачило б майже на 100 років. Родовище розвідано ще за часів СССР, однак для Союзу воно було незначним. А для України цього ґазу вистачило б надовго. З розробкою родовищ діямантів, що також виявлені на Волині, на думку академіка, поспішати не варто, адже в Україні немає технології їх обробки та використання відходів.

В АМЕРИЦІ

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО Конґрес останнім часом намагається скрізь, де тільки можливо, зменшувати державні дотації, то всіх здивувало збільшення бюджету для Крайових інститутів здоров'я. Виявляється, що члени обидвох партій в Конґресі погодились в тому, що біомедичні досліди являються рушієм економічного росту, тому такий щедрий жест зі сторони Конґресу, 655 млн. дол. більше як минулого року.

У НЕДІЛЮ, 14-ГО СІЧНЯ, Елізабет Дол, дружина сенатора Роберта Дола, провідника республіканської більшости в Сенаті, поховзнувшись на льоду недалеко їхнього мешкання у Вашінґтоні зломила руку. В Університетському медичному центрі ім. Джорджа Вашінґтона її забезпечили тимчасовою шиною з пластмаси 7-10 днів, а тоді це змінять на ґіпсову зліпку, яку їй прийдеться носити 4-6 тижнів.

СНІГОВІЯ, ЩО НАВІСТИЛА східне побережжя ЗСА минулого тижня стала також і причиною значно збільшеного ісходу мешканців цих околиць у тепліші соняшні околиці. Керівники подорожних аґенцій твердять, що запотребовання летунських квитків до Фльориди, Пуерто Ріко та інших соняшних місцевостей збільшились на 20 відсотків. Замовлення готелевих приміщень у Флориді, Пуерто Ріко, Гаваях, Арубі та Кайманових островах зросли на 68 відсотків у порівнянні з тим самим часом минулого року. Те саме виявляється також і в замовленнях місць на Караїбські морські подорожі.

У СВІТІ

ТАЙВАН МАЄ НАМІР купити у З'єднаних Стейтах Америки зенітно-ракетний комплекс „Авенджер". Як повідомила тайпейська газета „Чайна Таймс", тайванці також підписали договір з французами на придбання ракет для повітряної оборони і декілька десятків французьких літаків-винищувачів „Міраж" — в рамках програми модернізації тайванських військово-повітряних сил.

ПОЛІЦІЯ ВІДНЯ, австрійської столиці, заарештувала 64-річну Ельфріду Бляйенштайнер, яка протягом п'яти років вбила п'ятеро осіб, в тому числі свого чоловіка і коханця, з допомогою застриків з перебільшеною кількістю ліків від діябету. Всі злочини вона здійснила заради грошей. За-арештовано також її адвоката, який допомагав убивці оформляти на себе маєтки жертв.

Шановні читачі!

Щиро дякуємо всім тим читачам, які по одержанню різдвяних карток відразу щедро відгукнулися, переславши замість належности за них свою пожертву на Фонд Відродження України — УНСоюзу. Але є ще дуже багато читачів, які забули, мабуть, або не доглянули це у передсвяточній метушні. Тому до тих шановних читачів звертаємося з гарячим проханням по можності зложити свою пожертву, яка допоможе УНСоюзові нести дальшу поміч Україні у її змаганнях до утвердження своєї незалежности.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Дорогі читачі!

Як Вам відомо, минулий 1995 рік був кризовим для нашого видання: з уваги на постійно зростаючі кошти друку (папір, чорнило, комп'ютерне і фотографічне приладдя) та драстичні підвищення поштових оплат, наш видавець, Український Народний Союз, а радше його Головний Уряд, мусів зревідувати скалю передплат за щоденник і тижневик, а дитячий журнал „Веселку", який не мав навіть 500 читачів, перестати видавати в половині року.

Єдиний на Заході український щоденник „Свобода", після 102-річної безбезперебійної появи, став перед загрозою переходу на тижневик. Але Вашим позитивним відгуком на запитник, Ви рішили продовжити його існування як щоденника, тим самим апробуючи внесену УНСоюзом підвишку у передплаті, щоб хоч частинно покрити дефіцит, який до того часу покривався з Резервового фонду УНСоюзу.

Але це тільки частинно розв'язало кризовий стан. Відносно велике число читачів, коли прийшлось відновлювати річну передплату — 100 дол. для нечленів і 75 дол. для членів — цього не зробили, тим самим знижуючи і тираж „Свободи", і її і так відносно малий прихід з передплат. Бо слід пам'ятати, що з кожної річної передплати 47 дол. забирає пошта, а пересилка одного числа до Канади коштує 40 центів, тобто за 250 чисел в році — 100 дол.

Як ми вже писали раніше, 10,000 передплатників „Свободи" на 1,5 мільйонову громаду тільки на Північноамериканському континенті — це прямо наруга над нами самими. Корчення україномовних видань — це початок кінця нашої зорганізованої громади. Писав колись президент ЗСА Томас Джефферсон — свобода, демократія, динамічність можуть існувати тільки в добре поінформованому суспільстві. Це відноситься і до нашої громади. Наша газета є не тільки інформатором, але каталістом активности і зв'язковим засобом, без якої ми можемо перетворитися у маленькі, ізольовані від інших пашківські республіки, приречені на повільну смерть.

Щоб такому явищу запобігти, нам треба підтримувати нашу газету, а не відмовлятися від неї. Ми знаємо, що кожний наш передплатник купує щодня принаймні одну американську газету, багато з них купують польськомовні та російськомовні газети, немале число їх оплачує кабльову телевізію у сумі 50 дол. і більше місячно. То чому ж не стати на 75 чи 100 дол. річно (30 центів денно) на єдиний український щоденник на Заході?

Тож просимо тих наших читачів, які не відновили чи не думають відновити передплату, зревідувати своє рішення і тим самим запевнити дальшу появу „Свободи" як щоденника, який не тільки служить цілям української громади, але й надає їй престижу серед неукраїнського світу.

В надії, що Ви, шановні читачі, візьмете наше прохання до уваги і залишитесь у колі наших передплатників та допоможете нам постійно поширювати його, остаємося.

З пошаною, —
За редакцію „Свободи"
Зенон Снилик, гол. ред.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Важне для передплатників „Свободи" у Канаді

З огляду на факт, що самі кошти поштової пересилки одного числа щоденника „Свобода" до Канади виносять тепер 40 ц. денно, а у річному відношенню 100 амер. дол., (40x250 разів) всі передплати так членів (75 дол.), як і нечленів (100 дол.) треба надсилати тільки в американських долярах.

Передплати одержані в канадській валюті будуть перечислені на амер. доляри та зараховані на підставі суми в амер. долярах.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

Микола Рябчук

РОСІЯНИ В УКРАЇНІ

II

„Росіяни, — писав британський політолог Тарас Кузьо, — завжди були настільки привілейованими імігрантами, що спроби будь-якого національно свідомого уряду в Києві змінити цю ситуацію й підтримати якимсь чином українську мову, культуру, освіту наражаються на спритно маніпульовані звинувачення у 'примусовій' українізації". Хоч здебільшого йдеться (якщо взагалі йдеться) лише про порушення існуючого — по суті, колоніяльного й глибоко несправедливого щодо українців — статусу кво, забезпечення прав україномовної меншости у південно- та східньоукраїнських містах, де вона й досі всебічно упосліджується й дискримінується.

До всього цього І. Бремер у своїх висновках не доходить — бо формально це й не повинно бути темою його студії. Відсутність, однак, ширшої постколоніяльної перспективи перешкоджає авторові, на наш погляд, збагнути й належно прокоментувати деякі отримані ним цифри. У вступі дослідник обмежується лише загальними міркуваннями про те, що після розпаду СССР мільйони росіян за межами Росії зненацька перетворилися з панівної нації у „діяспору", права якої виявились якщо не ущемленими, то принаймні загроженими. (У випадку України ми все таки воліли б говорити не так про права, як про традиційні колонізаторські привілеї, що справді опинилися тепер — бодай теоретично — під загрозою).

Як наслідок — „панівна нація переживає фундаментальну кризу ідентичности: до якої політичної спільноти їй тепер належати і кому виявляти свою льояльність?" Відповідь російських меншин на нові політичні реалії виявляється в різних пострадянських республіках найрізноманітнішою: „від співпраці до конфліктування, від демонстрацій до еміграції, і від парляментських акцій до стріляннини на вулицях". Зважаючи на геополітичні та інші чинники, „доля російської меншини в Україні має величезне значення не лише для регіону, а й для міжнародного миру та безпеки загалом", — стверджує Бремер.

На думку дослідника, представники панівного етносу, опинившись у ролі національної меншини, мають три можливості, які можна умовно означити як „відчуження, боротьбу та інтеграцію". Перша можливість означає відчуження етнічної групи від довколишньої системи; на індивідуальному рівні таке відчуження виявляється передусім через еміграцію, на колективному — через вимогу максимальної автономії аж до повної самостійности чи возз'єднання з етнічною батьківщиною. Другий варіянт („боротьба") означає визнання нової державної системи з одночасним відстоюванням своїх етнічних прав (у найрізноманітніших формах — аж до насильницьких); тобто йдеться про боротьбу за новий міжетнічний лад або ж (частіше) про збереження попереднього.

За всієї своєї відмінности обидва варіянти, на нашу думку, є подібними в головному: „нова національна культура по-справжньому не засвоюється; навпаки, міжетнічні суперечності зберігаються і навіть загострюються". Під цим оглядом „боротьбу" можна вважати певною формою чи етапом „відчуження" — і навпаки. Справді цікавим і перспективним є третій варіянт — „інтеграція у нову державну систему". Така інтеграція передбачає передусім ослаблення етнічної ідентичности й формування етнічности громадянської (Ієн Бремер дотепно називає такий процес „секуляризацією ідентичности").

(Продовження буде)

Едвард Кухар

Історія однієї дивізії

Кінець жахливої Другої світової війни не приніс світові довгоочікуваного примирення, і п'ять років після закінчення війни комуністична Північна Корея напала на демократичну Південну Корею. Корейська війна заскочила американських політиків, і ЗСА, взявши відповідальність оборони Південної Кореї, почали наново вишколювати свої збройні сили та чинити опір цій агресії.

Серед численних американських дивізій, залишених ще з недавньої війни, активізована була тоді теж американська Перша танкова дивізія. Зформована зі старої Першої кінної дивізії у Першій світовій війні, була вона змоторизована і перейшла в танкову дивізію під час Другої світової війни та кинена в Північну Африку проти німецького польового маршала Ервіна Роммеля, прославленого німецького воєнного стратега, який вигравав битву за битвою і не знаходилась противага його силі та знанні воєнної справи. Маршал Роммель розгромив цю американську Першу танкову дивізію за один місяць. Дивізія понесла численні матеріяльні та людські втрати. Озброєна застарілою зброєю з Першої світової війни, вона зазнала жорстоких поразок проти модерно, на той час, озброєних німецьких танкових сил у Північній Африці. Стрільна з гармат німецьких танків проходили наскрізь через невідповідно побудовані американські танки. З цієї танкової дивізії залишилася незначна горстка американських старшин та вояків.

Під час Корейської війни в окрузі американської Четвертої армії на військовій базі в Форт Гуд, Тексас, почалися відновлення та вишколювання цієї Першої танкової дивізії. Хоч дивізія вправляла ще залишеними з Другої світової війни танками типу „Шерман", на креслярських столах воєнних заводів важкої промисловости лежали проєкти нових американських танків з пристосуванням тодішнього досягнення електроніки, поєднаним з новою технікою оптики та збільшеною силою моторів і автоматичною перекладнею.

Танкова дивізія діяла немов незалежна армія в засягу цілої воєнної операції і була, в більшості, самовистачальною, крім допомоги летунства. Танкова дивізія складається з танкових полків, артилерії і піхоти, розвідки та команди дивізії і частин постачання. Піхота просувається з танками в панцерних возах на гусеницях, пристосованих до терену. Важлива частина дивізії — постачання. Пам'ятаємо з історії Другої світової війни, коли вславлений американський генерал Джордж Паттон своїми блискавичними атаками наступав на німецьку армію. Його стримував не ворог, а брак вчасного постачання для його дивізії.

Залога танка складається з чотирьох осіб, котрі, незалежно від особливих призначень в танку, можуть, у потребі, перейняти дію іншого члена залоги без цих дієвих втрат.

Новобранців до танкової дивізії у Корейській війні приділяли переважно з провінційних частин Америки. (Між іншим, покликаний був тоді відомий американський співак Едді Фішер, а популярний Елвис Преслі теж служив у цій дивізії). Туди приділяли велику кількість річників набору з нових імігрантів, переважно европейців, особливо зі Східньої Европи. Там можна було зустріти багато українців.

Після півторарічного вишколу Першу танкову дивізію розділено: одна половина була призначена на Корею, а друга — на підсилення та реформування Другої танкової дивізії, так званої Паттон дивізії, яка була частиною американської окупаційної сили у повоєнній Німеччині. У Форт Гуд, Тексас, лишилася команда Першої танкової дивізії з кадрами для дальших вишколів.

Головний штаб Другої панцерної дивізії в Західній Німеччині знаходивсь у Бад Кройцнах, на захід від Франкфурту, а дивізія, призначене на Корею, мала завдання обороняти західній берег ріки Райн. Головний військовий табір дивізії був розташований в місцевості Бавмгольдер біля французького кордону. Це колишній німецький табір, де на широкому плоскогір'ї вишколювали німецькі танкові частини під час Другої світової війни.

(Закінчення на стор. 4)

Олександер Домбровський

ОЛЕКСАНДЕР ОГЛОБЛИН ЗНОВУ ПРОМОВИВ

Невже мертві говорять? Згідно з народним повір'ям, поети, прозаїки, вчені, мистці не розчиняються в нірвані небуття людської пам'яті, вони відходять лише на краші, більш одуховнені квартири Парнасу, звідкіля голос видаваних і перевидаваних творів з їхньої духової спадщини доходить до нас як відгомін інтелектуально скристалізованого й вилеліяного в серцях ідеалу України — її краси, історичної традиції, культури й побутового життя у змаганнях за краще завтра народу і його майбутніх поколінь.

У тій плеяді потойбічних духових провідників народу, що промовляли творчим інтелектом і полум'ям живого слова, перебувають в авангарді змагань історики — новітні літописці анналів всесторонньої й мультиперспективної панорами бувальщини народу, які критеріями наукової думки й стимулами нескореної душі наголошували історичну правду від кардинальної проблеми „откуда єсть пошла руська земля" до останніх розділів про змагання в побудові „сім'ї вольної, нової". Це має бути остаточним закріпленням за нами національно-історичної метрики етности, як промовиста харизма народу з національно-державницькими аспіраціями в міжнародному співтоваристві европейської цивілізації.

До таких аспектів нашого наукового життя на полі історіографії в другій половині нашого століття належав один з найвидатніших істориків нашої доби св. п. Олександер Оглоблин, колишній президент УВАН і УІТ, почесний член НТШ, неодмінний довголітній голова Історичної секції при УВАН, який залишив по собі багату духову спадщину — цінний вклад у скарбницю української історичної науки. Якраз під кінець 1995 року появився Збірник наукових праць Ол. Оглоблина „Студії з історії України, статті і джерельні матеріяли" (Ню Йорк — Київ, 1995, стор. 419) за редакцією голови УІТ і головного редактора „Українського Історика" — співробітника й заразом приятеля покійного професора, видатного нашого історика Любомира Винара. Збірник появився з рамени Українського Історичного Товариства при співпраці з Історичною секцією УВАН, що немов символічно нагадує президентуру Ол. Оглоблина в УВАН і УІТ та головство в Історичній секції УВАН. Перед своїм відходом у засвіти Олександер Оглоблин просив свого приятеля Л. Винара зайнятися його духовою спадщиною після його смерти, а автора цих рядків — згадати про нього науковим і публіцистичним пером як символічне „не забудь мене" на його могилу. Чи це відчує осамітнена могила в Ладлов (Массачусетс), яка запечатала містерію людського життя, присвяченого праці на полі української історіографії? Те складне питання знаходиться з відповіддю десь у психологічній сфері телепатії на пограниччі з метафізикою. Згідно з римською приповідкою, Ол. Оглоблин „не цілий помер".

Публікацію започатковує „Впровадження" зі словом редактора, повідомленням у справі видання архівних матеріялів і праць історика, дані англійською мовою про найважливіші етапи його діяльности та довша статтястудія Л. Винара „Наукова спадщина Олександра Петровича Оглоблина". Після того йде вісім розділів: „Автобіографія", „Україна в XIX і XX століттях", де порушено питання схеми історії України, а відтак теми в пов'язанні з М. Грушевським, Шевченком і Гоголем. У дальшому розділі з тематикою „Українська козацько-гетьманська держава" порушена доба Хмельниччини й Мазепи та питання Берлінської місії Капніста. Черговий розділ — „Українська історіографія і історики". Окремий розділ присвячений Українському Історичному Това-

(Закінчення на стор. 3)

Марта Тарнавська

ЛЕВ ЯЦКЕВИЧ — ЩО ЗНАЧИВ ВІН У МОЄМУ ЖИТТІ

Олекса Біланюк, виступаючи на одному вечорі, де вшановували заслуги Лева Яцкевича, схарактеризував його як людину ренесансу. І справді, Лев Яцкевич був людиною широких горизонтів і багатобічних зацікавлень. Інженер-механік за професією, він не тільки вважав цю професію джерелом заробітку, але й любив її і цікавився нею все життя. Вже в Америці здобув вчений ступінь-магістерію з інженерії. Передавав своє фахове знання молодшим колегам. В Америці, щоб допомогти українським інженерам на початку їхнього нелегкого життя на новій землі, організував курси перевишколу інженерів на креслярів і цим допоміг багатьом здобути працю у спорідненій технічній ділянці. Лев Яцкевич був і провідним громадським діячем. В час війни був керівником українського громадського життя в польському місті Радомі, а потім на становищі голови Українського Допомогового Комітету на Львівську округу. Вже на еміграції був декілька років головою Товариства Українських Інженерів, співзасновником Спортового Товариства „Тризуб", головою товариського клюбу „Руслан", членом управ інших громадських організацій. Відійшовши на емеритуру, почав нову кар'єру як український журналіст і сучасні українські читачі найбільше, мабуть, пам'ятають його як автора цікавих, друкованих у „Свободі" статтей на теми технічного прогресу і наукової фантастики. Але Лев Яцкевич був також поетом, і то поетом з нахилом до модернізму і новаторства. Він видав одну книжку поезій „Чавун" — своєрідну збірку „індустріяльної" лірики — і кілька віршованих книжечок для дітей — „Князь роси", „Паровий верблюд", „Мак і волошка".

Лев Яцкевич помер 31-го грудня 1995 року на рака печінки на 88 році життя в домі своєї дочки-мисткині Мотрі і зятя — професора університету Бравн Андрія Головінського в стейті Ровд Айленд. Похорон його відбувся у Філядельфії, в місті, де довгі роки проживала родина Яцкевичів і де вже віддавна на цвинтарі у Факс Чейс стояв готовий пам'ятник у ряді, де лежать раніше поховані члени найближчої родини, що разом ішли в житті — з рідного Львова, через корінну Польщу аж до З'єднаних Стейтів Америки.

Лев Яцкевич приходився мені „вуйком": він був чоловіком рідної сестри моєї матері. А в мене були й інші, як кажуть галичани, „вуйки" і „стрийки", по материнській і по батьковій лінії. І тому сказати, що Лев Яцкевич був для мене „вуйко Левко" — це значить сказати дуже мало. Зрештою, він був „вуйком" не тільки мені, були в нього й інші племінники і племінниці. Але роля вуйка Левка в моєму житті була унікальною, вийнятковою, і тому я хочу доповнити його багатогранну силюету особистим спогадом з дитинства.

Коли почалася Друга світова війна, мені було вісім з половиною років. Батько мій був лікарем у корінній Польщі, у невеликому містечку, що називається Солець над Вислою. Від сьомого року життя я вже ходила до місцевої польської школи. У Сольці була крім нас ще тільки одна українська родина — рідна батькова сестра Розалія Заплітна, що її чоловік, мій вуйко Богдан, був професором у місцевій гімназії. За сто кілометрів від Сольця, у польському місті Радомі, мешкала родина Яцкевичів. Лев Яцкевич працював інженером у дирекції державних лісів. У Радомі була невелика колонія українців, у тому числі чимало людей з так званої „петлюрівської еміграції". Коли у вересні 1939 року почалася війна, у висліді якої Польщу окупували німці і перетворили її в т. зв. „генеральне губернаторство", українська колонія в Радомі зорганізувала своє громадське представництво і створила Український Допомоговий Комітет. Головою цього комітету обрано Лева Яцкевича. Під його керівництвом українська громада Радому почала активне українське громадське життя. І одним з перших її починів була організація школи для українських дітей. Дітей цих не було багато: на всю українську колонію, яка налічувала, мабуть, з двісті родин, було на сім кляс початкової школи всього 19 дітей. Все ж таки знайшли доброго фахового вчителя, абсольвента філософії і теології Миколу Збіра, і почалося навчання. Мій батько, колишній український січовий стрілець і завзятий український патріот, вирішив забрати мене з польської школи у Сольці і післати до української школи в Радомі. Тітка і вуйко Яцкевичі, до яких на цей час переїхали також мамині батьки — мої бабуня і дідусь Михайлина і Антін Чайковські, — погодилися взяти мене до себе „на станцію". Це батькове рішення стало переломовою хвилиною мого життя і вплинуло на майбутню мою долю.

Я прожила в домі Яцкевичів два роки, аж до часу, коли після німецько-совєтської війни мої батьки, а також і Яцкевичі, і Чайковські повернулися до Галичини на рідні українські землі. 1940 і 1941 роки у Радомі були для мене не тільки першими роками в українській школі, це була зустріч з українським життям місцевої колонії, знайомство з українськими ровесниками і їхніми батьками, а головне — занурення в культурну атмосферу родинного дому Яцкевичів. Довкола Допомогового Комітету і школи організується в Радомі активне українське життя. Влаштовуються українські імпрези, місцеві і позамісцеві. Я беру участь у постановках скечів і п'єс, що їх пише і ставить сам Лев Яцкевич, ходжу на виступи приїжджих хорів, наприклад, велике враження на мене — десятилітню дитину — справив виступ великого українського хору Володимира Божика. В домі Яцкевичів маю нагоду спостерігати і слухати запальні дискусії на політичні і культурні теми, спостерігати українців різних політичних і релігійних переконань (не тільки галичан, але і наддніпрянців), бачити зблизька визначних і цікавих людей, таких як, наприклад, Володимир Кубійович. Вуйко Левко, ентузіяст поезії і сам поет, насичує домашню атмосферу поезіями Богдана Ігоря Антонича і польського модерного поета Юліяна Тувіма, звертає увагу усім домашнім на вивчення нормативної української мови, настільною книгою в домі є підручник української мови Івана Огієнка. При столі, під час обіду, не один раз чуємо завваги вуйка Левка про те, що треба казати не високо, а високо. В родині Яцкевичів є вже маленька доня Мотря, яка тількищо починає говорити, отже увага до мови має подвійне значення. Вуйко Левко — завзятий кіноман, і він — часом тільки удвох зі мною — ходить до кінотеатру на нові фільми. М'яка його і приятельська вдача не мала в собі схильности до автократизму. Він заступав мені у ті роки батька, але авторитет його був побудований не на засобах строгої дисципліни і примусу, але на щиросердечному приятельському ставленні, часом із поблажливо-іронічною усмішкою. Під впливами цієї нової для мене атмосфери я, не знаючи ще ні Шевченка, ні Франка, починаю читати і вивчати напам'ять елегії Антонича, сатиричні поеми Тувіма, починаю і сама писати вірші...

Наші з Левом Яцкевичем життєві шляхи не раз ще перехрещувалися: приязнь залишилася на все життя. Був час, коли, вже в Америці, я, молодою, але вже заміжньою за Остапом Тарнавським жінкою, мешкала із Яцкевичами в одному домі, що його ми купили були разом як спільники. А пізніше, коли народилися в мене діти, ми завжди жили у близькому сусідстві і в незахмареній родинній гармонії.

Коли я згадую свої дитячі роки у Радомі, в домі Яцкевичів, і дивлюся на них з перспективи пройденого життя, то здається мені, що вони перерішили всю мою долю і перерішили її у найбільш позитивному для мене напрямі. Я вдячна вуйкові Левкові за його благородний вплив на моє дитинство, і хай цей спогад буде грудкою землі на його свіжу могилу.

Виступ української делеґатки в ООН

Перша частина 50-ої Сесії Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй закінчилася в грудні, а й закінчилася праця шістьох головних Комісій звітом на асамблеї та проєктами резолюцій над приділеними точками річної аґенди. У нарадах комісій брали участь представники з Української Місії та делеґати Міністерства Закордонних Справ під проводом Анатолія Зленка, амбасадора до ООН.

Н. Ковальська

У Третій комісії

Під дискусію Третьої комісії для справ соціяльних, гуманітарних і культурних прийшла актуальна сучасна проблема охорони меншинних груп і осіб. Від імені української делеґації ділове положення склала Ніна Ковальська, диплomат з Міністерства Закордонних Справ, в якому представила точно становище українського Уряду у відношенні до меншин. Йдеться, з одної сторони, про національні меншини в Україні, а з другої — про українські меншини у поодиноких республіках і інших державах Центральної Европи і балтійського простору після розпаду Совєтського Союзу.

Проблема складна під кожним оглядом, почавши від браку точних демографічно-статистичних даних, поки нові переписи покажуть дійсний склад населень у цих країнах. Відомо, що перепис із часів попереднього режиму (1989 р.) не передає дійсного складу населення у республіках під оглядом національним наслідком асиміляційного натиску. Отож і число меншин в Україні, і кількість українців поза межами її буде щойно уточнена майбутніми переписами у суверенних державах.

У своєму слові (доброю англійською мовою) делеґатка України сказала, що не є вистачаючою лише домашня політика відносно людських прав і прав меншин, щоб запобігти етнічним напруженням. Треба двосторонніх домовлень і зобов'язань поміж державами, які забезпечували б права національних меншин на засаді взаїмности. Питання меншин є ґльобальною проблемою, продовжувала Н. Ковальська, бож немає етнічно-гомоґенних країн. В Україні меншини становлять біля четвертини населення (за давним переписом) і Уряд забезпечує їх рівними правами згідно з вимогами міжнародного права і принципами пошанування людських прав в загальному та для мирного співжиття усіх частин українського суспільства. Небезпечні конфлікти в сусідніх державах відчуває Україна напливом втікачів, що їх біля одного мільйона.

Ситуація меншин у нових республіках є специфічна, інформувала делеґатка Третю комісію, внаслідок денаціоналізаційної політики колишнього Союзу, який прямував до створення штучної односпи населення на цілім просторі, одної „нації" у політичній, економічній і культурній сфері, перемішуючи поодинокі республіки іншими національними групами. Тепер мільйони людей знайшлися на статусі меншин поза своїми рідними краями, яких права треба обстоювати і хоронити перед дискримінацією саме двосторонніми договорами.

Тут долучується ще й справа повороту насильно депортованих осіб колишнім режимом і їх новопоселення у рідному краю. Це відноситься і до повороту кримських татар, в чому Уряд дістав підтримку від високого комишенера Організації безпеки і співробітництва в Европі та уряду ООН в Києві. В цих заходах Україна, тепер на переходовому економічному етапі, потребує значної міжнародної співпраці.

Членство України в Раді Европи і приступлення до Европейської конвенції людських прав, що ставить вищі вимоги, ніж Універсальна декларація ОН і вимагає знесення кари смерти, прискорить процес демократичної трансформації і скріпить механізм для охорони людських прав в державі, — продовжувала делеґатка. Можливим є також приступлення до европейської рамової Конвенції меншин у недалекому майбутньому.

Дарма, що економічна ситуація в Україні є тяжка, Уряд дає меншинам можливість плекати свою мову, мати своє шкільництво і розвивати своє культурне життя, покриваючи кошти із державного бюджету. Але Уряд є затурбований статусом українських меншин в інших державах, які є часто дискриміновані і не мають змоги зберігати свою мову і культуру. Ще й інші труднощі постають, коли сусідні держави піддержують сепаратистичні аспірації своїх національних меншин під претекстом територіяльних претенсій, або домаганнями подвійного громадянства, щоб поширити свою юрисдикцію (на своїх громадян) в іншій суверенній державі, або й поширюючи невірні інформації про статус меншин в сусідній країні. Таке поступовання створює напруження у міждержавних відносинах всупереч постановам міжнародного права.

Принципові вимоги України у сфері людських прав і прав меншин з'ясувала делеґатка ось так: взаємний респект суверенности, невмішування у внутрішні справи, рівне партнерство та не уживання політичного і економічного натиску. Своє слово Н. Ковакьська закінчила домаганням до міжнародних установ скріпити нагляд над відповідальністю урядів за їх домашню політику у сфе-рі пошанування людських прав і прав національних меншин, як передумови для миру і стабільности у світі.

Виступ делеґатки України стрінувся із загальною прихильністю і увагою, та ще й особистими ґратуляціями. І от, спостерігаючи це, хотілося б, бачити Н. Ковальську у підвищеній дипломатичній ранзі. Із широкої скалі дипломатичних ступнів — титул амбасадора (для окремих доручень) як першій українці в історії української дипломатії і історії українського жіночого руху був би дуже побажаним.

Дора Рак

Канадсько-українська програма законодавчої освіти: контури її розвитку

Потреба в підготові законодавства, яке б заклало підвалини основоположних політичних та економічних перетворень для встановлення в Україні демократичної, базованої на пануванні закону держави і вільного ринку, вже була очевидною протягом певного часу. Політичні оглядачі й офіційні чинники українського уряду відзначали, що більшість проєктів законодавства, які заплановано подати на розгляд Верховної Ради України у найближчому майбутньому, будуть фундаментально важливими. Багато з основних законів країни, включно з конституцією, ще не прийняті. Можна сказати, що успіх або невдача демократичних та ринкових реформ в Україні залежатимуть до великої міри від суті прийнятих законів.

У додаток до важливости законодавства, яке розглядатиметься незабаром, ґрандіозність законодавчого порядку денного, що стоїть перед урядом України і Верховною Радою, приголомшуюча.

На національному рівні Україна успадкувала неефективну, здебільшого, парляментарну систему з небагатьма законотворчими традиціями чи досвідом. Штати експертів, які здійснюють дослідження і розробляють політичні рекомендації та проєкти законів для Уряду і структур Верховної Ради — малі, не досить плачені і їм продовжує бракувати доступу до інформації з-зовні. На нижчих рівнях, міські та обласні уряди залишаються майже повністю підпорядкованими центральним властям і мають недостатній досвід з місцевого самоврядування.

Отже, доступ до зовнішньої інформації й експертизи може бути надзвичайно корисним у формулюванні належного політичного курсу, який допомагатиме у проєктуванні нового законодавства. Набути цю інформацію і отримати доступ до експертизи можна за порівняно короткий час, при умові, що ті українці, які задіяні в законотворчому процесі, будуть піддані безпосередньому впливові способів, за допомогою яких різні рівні і відділи урядового функціонування у Канаді взаємодіють між собою, а також — ознайомлення з мережею зв'язків, через які ці структури пов'язуються із суспільством, якому вони служать.

У січні 1995 року албертські депутати провінційної леґіслятури Лаврентій Декор і Андрій Бенюк та голова Албертської провінційної Ради Конґресу Українців Канади Дмитро Якута зустрілись з д-ром Зеноном Когутом, директором Канадського Інституту Українських Студій (КІУС) Албертського університету, і погодились співпрацювати в випрацюванні проєкту технічної допомоги, направленого на покращання законотворчого потенціялу України. Богдан Клід та Мирослав Юркевич, наукові співробітники КІУС, почали працю над підготовою проєкту.

Відтак створено Раду директорів, у склад якої ввійшли провінційні й федеральні законодавці, урядові чинники, науковці та інші члени, і яку очолив Лаврентій Декор. Було підготовано проєкт пропозиції і проведено попередні дискусії з потенційними партнерськими організаціями в Україні. На початку червня члени Ради директорів зробили презентацію і подали проєкт пропозиції на розгляд міністерства Закордонних справ Канади в Оттаві. Були проведені наступні дискусії в Украні з українськими урядовими чинниками та іншими представниками.

Пропонована програма технічної допомоги буде організована з прицілом на ділянки, пов'язані з виробленням політичного курсу чи законодавства. Для досягнення конкретних і корисних наслідків, у рамках кожної ділянки будуть поставлені специфічні завдання, як підготовка проєктів законів, проведення попередніх політичних досліджень, що створюють остов для законодавства, чи внесення поправок до вже існуючих законів. На протязі трьох років для стажування вибиратимуться дві ділянки на рік. З визначенням певної ділянки в Україні буде зформована і почне діяти міжурядова група, до складу якої увійдуть члени національної законодавчої та виконавчої гілок урядування, а також чинники місцевих властей. Після закінчення попередньої праці в Україні, ця група прибуде до Канади. Одна частина її членів проходитиме двотижневий, а інша — чотиритижневий термін стажування, програми для яких підготує КІУС з допомогою канадських експертів, що діятимуть в якості дорадників для групи. Остаточний продукт праці такої групи — документи з вироблення політичного курсу, проєкти законодавства чи поправок — будуть підготовлені з урахуванням отриманої інформації та набутого досвіду в Канаді, після повернення групи в Україну. Ці документи з вироблення політичного курсу, проєкти законів чи поправок до вже існуючих законів мають скласти корисну базу для українського Уряду у виробленні законодавства з реформ.

Від початкових кроків проєкту Канадсько-української програми законодавчої освіти, наступні видатні канадці простягнули руку допомоги в його підготові і стали членами Ради директорів: Стенлі Шумейкер, депутат албертської леґіслятури, дільниця Драмґеллер, спікер провінційної леґіслятури; Дейвид Килґор, депутат парляменту Канади, дільниця південносхідній Едмонтон, заступник спікера парляменту Канади; Лен Деркач, міністер сільського розвитку провінції Манітоба (Вінніпеґ); Рейнел Андрейчук, сенатор від Ріджайни, провінція Саскачеван; Володимир Ластівка, депутат парляменту Канади, дільниця Сейнт-Катарінс, Онтаріо, голова парляментарної групи канадсько-української дружби; Лаврентій Декор, колишній посадник міста Едмонтон та колишній голова Федерації українських професіоналістів і підприємців; Ед Стелмах, депутат албертської леґіслятури, дільниця Веґревилл-Вайкінґ, заступник партійного організатора консервативної партії; Андрій Бенюк, депутат албертської леґіслятури, дільниця Норвуд, Едмонтон; Вилсон Парасюк, міжнародний консультант фірми „Кворум інтернешенел" (Ванкувер), колишній провінційний міністер; д-р Богдан Гаврилишин, голова Консультаційно-дорадчої ради при Президії Верховної Ради України; Ігор Бардин, адвокатська компанія — Митчел, Бардин і Залуцький (Торонто), директор фундації підтримки Катедри українських студій та Канадсько-української парляментарної програми; Богдан Онищук, адвокатська компанія Смит, Лайонс, Торренс, Стівенсон і Мейєр (Торонто), колишній президент Канадсько-Української Торговельної Палати; Майкл Звек, адвокатська компанія Оґилві (Калґарі) і д-р З. Когут, директор Канадського Інституту Українських Студій Албертського університету.

Ми звертаємось до української громадськости із закликом підтримати цей проєкт і своєю допомогою взяти участь у безпосередньому процесі підготови й проведення законодавчих реформ в Україні. Усі пожертви звільнені від податків і жертводавці отримають від університетської адміністрації відповідні посвідки.

За інформацією слід звертатися на адресу: Canadian Institute of Ukrainian Studies, 352 Athabasca Hall, University of Alberta Edmonton, Alberta. Canada T6G 2E8; тел.: (403) 492-2972, факс: (403) 492-4967.

Допомагають дітям Чорнобиля

На фото вгорі з минулого року діти Чорнобиля перекопують своє поле і садять картоплю та ярину. Це фото знімав Сергій Шапків з Лорейн, Огайо, який вже два рази їздив в околиці Чорнобиля і перевіз допомогу дітям, яку призбирала українська православна парафія св. Марії в Лорейн, Огайо. У справі пожертв на дальшу допомогу слід звертатись на адресу: St. Mary's Ukrainian Orthodox Church, 2304 East 34th St., Lorain, Ohio 44055.

Влаштовують міжнародний конкурс дитячої писанки

Дирекція Івано-Франківського обласного центру науково-технічної творчости учнівської молоді вже три роки проводила обласні конкурси дитячої писанки. Це дало змогу підняти на високий науковий рівень писанкарство в області, а подекуди й відродити? Виявлено під час проведення конкурсів чимало талановитих дітей. Минулого року діти були поділені на дві вікові групи і змагалися в розписі, композиції писанки та захисті її символіки, оформленні великодніх композицій, виконанні гаївок, веснянок.

Перші місця в минулому році вибороли Людмила Кирилова з Івано-Франківського, Ганна Іванків з Чорного Потока, другі — Наталя Літ зі села Яблунове, Леся Андрусяк з Городенки, треті — Тетяна Стефанишин з Долини та Руслан Івахнюк з Рожнятова.

Подібний конкурс має відбутися і в 1996 році. Але на жовтневому семінарі з писанкарства, який проходив у Яблунові та Космачі, було вирішено провести перед Великодніми святами в Івано-Франківському перший Міжнародний конкурс дитячої писанки. На сьогоднішній день взяти участь у ньому вже зголосилися діти з Литви, Франції, Польщі, а також з українських міст: Гусятин, Львів, Кам'янець-Подільський, Могилів-Подільський, Ужгород, Чернівці, Запоріжжя. Всі зголошення про участь у конкурсі просимо подавати негайно на адресу: Дмитро О. Пожоджук, 285 270, вулиця Ковпака, 46, Космач, Косівського району, Івано-франківської области, Україна.

Умови конкурсу такі, як і в попередні роки. Буде працювати високопрофесійне жюрі. Учасники конкурсу будуть забезпечені на час проведення конкурсу безкоштовним проживанням та харчуванням. Переможці будуть брати участь у праці 2-го Міжнародного з'їзду писанкарів, а їхні писанки буде виставлено в експозиції Івано-Франківського Обласного Краєзнавчого Музею.

Дмитро-Пожоджук,
Івано-Франківське

ОЛЕКСАНДЕР...

(Закінчення зі стор. 2)

риству і його основникові Любомирові Винареві. Далі йдуть епістолярні матеріяли (Д. Дорошенко — Ол. Оглоблин і за редакцією Л. Винара І. Крип'якевич — Ол. Оглоблин). Сьомий розділ: „Оглоблинознавство" — дослідження життя й науково-творчої спадщини історика авторства Любомира Винара та деякі фотографії з різних часів його життя й діяльности. Останній розділ — „Вибрана бібліографія", редакційні примітки й покажчик імен.

Зі змісту Збірника на особливу увагу заслуговують студійні статті з розділу „Українська козацько-гетьманська держава". Солідно опрацьовані Любомиром Винарем біобібліографічні матеріяли життєвого шляху й творчости Ол. Оглоблина, де редактор і заразом автор відтворив виразну науково-дослідну й академічно-організаційну сильветку заслуженого історика на фоні його підсовєтської веґетації й згодом турбот еміґраційного життя.

Доходи від Збірника будуть зужиті на видавання дальших праць ученого („Нариси української історіографії", доповнене видання „Люди старої України" й інші). Ця цінна й репрезентативна публікація повинна бути в домі не лише представника української науки, зокрема історичної, але й аматора, українського інтеліґента-державника, який дорожить рідним минулим, бо без минулого і його продовження в сучасному не може бути світлої майбутности.

ПОЛЬСЬКА ПРЕСА декілька тижнів підряд активно обговорювала дальшу долю Лєха Валенси, якого поляки не обрали президентом на наступну каденцію, віддавши перевагу представникові лівих сил Алєксандрові Квасєвському. Деякі спостерігачі навіть були певні, що Л. Валенса повернеться у Ґданськ, на кораблебудівну фабрику, де працюватиме, як і раніше, звичайним електриком. Його дружина Данута сказала у розмові з журналістами, що родина не має ніяких засобів до існування, крім тримісячної президентської платні, одержаної Л. Валенсою під час відходу з керівного посту. Однак тепер стало відомо, що Л. Валенса вернеться у Ґданськ працювати не електриком, а дорадником профспілки „Солідарність", яку колись очолив і розпочав успішний шлях до визволення Польщі з-під комунізму.

В ОФІЦІЙНИХ СВЯТКУВАННЯХ дня Мартіна Лютера Кінґа, мол., в Атланті у понеділок, 15-го січня, взяв особисто участь президент ЗСА Билл Клінтон. Майже тригодинне святкування пройшло у триетапному вигляді урочистих поминок, музичних присвят і бурхливого політичного віча. У присутності дружини убитого тому 28 років борця за права американців африканського походження Коретти Скотт-Кінґ і сина Декстера, Б. Клінтон перед тією для нього сприятливою публікою говорив про те, що той, якого сьогодні пам'ять поминають, напевно схвалювавби його, Клінтона, дії включно до висилки американського війська для охорони миру в Боснії.

ІСЛЯМСЬКА РАДИКАЛЬНА група Гамас закликала палестинців бойкотувати призначені на 20-го січня вибори до органів палестинського самоуправління. Ізраїльська гаета „Гаарец" повідомила, що гамасівці плянують здійснити чергову терористичну акцію проти жидів, намагаючись пімститися за смерть відомого мусулманського терориста Яхії Аяша, якого 5-го січня цього року вбили аґенти ізраїльських таємних служб. За останні два роки Я. Аяш організував сім терористичних акцій, у висліді яких загинули фанатичні виконавці-самогубці і понад 50 ізраїльтян. Згадана газета пише, нібито виконавцем нового вибуху вибрано 24-річного студента університету на західньому березі Йордану, який був близьким товаришем Я. Аяша і тому добровільно взяв на себе обов'язок кривавої пімсти.

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що 16-го січня 1996 р. відійшов у вічність на 75-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ТЕСТЬ і ШВАҐЕР

бл. п.

ТЕОДОР СКОМСЬКИЙ

нар. 7-го листопада 1920 р. в селі Смільник, Ліського повіту, Лемківщина.

У глибокому смутку залишив:

дружину — КЛЯРУ
сина — МИХАЙЛА
дочку — РОЗМЕРІ з чоловіком РОЙ КІНҐ
братів — ВАСИЛЯ з дружиною ГАЛЕЮ, дочками ЛАРИСОЮ і МАРУСЕЮ з чоловіком д-ром РЕТОМ ФАБЕР і сином ЮЛІЯНОМ
— ІВАН і ОЛЕКСА з родинами в Україні
стрийка — ВАСИЛЯ СКОМСЬКОГО з родиною в ЗСА та
ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні.

ПАНАХИДА — в четвер 18-го січня 1996 р. о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні Walsh & Labella 87 St. Jamaica Ave., Woodhaven, N.Y.

ПОХОРОН — в п'ятницю 19-го січня о год. 10-ій ранку до церкви Пресвятої Діви Марії в Озон Парку, Н.Й. 87 St. & 97th Ave., а опісля на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Дивізійники допомагають Донецькому Військовому Ліцеєві

Ветерани Дивізії „Галичина" згуртовані у Братстві Колишніх Вояків 1-ої УД УНА, які під час Другої світової війни боролися за визволення України від її найбільшого ворога — російського большевизму, з великим зацікавленням слідкують за станом Збройних Сил України та розвитком і вихованням молодих кадрів, які поповнюють Збройні Сили молоддю, недавно відновленої української держави.

Одним із виявів цих заінтересувань і турбот в минулому році було те, що Крайова управа Братства в ЗСА нав'язала сполуку з Донецьким Військовим Ліцеєм з наміром уділення їм допомоги та підтримки. Ця допомога здійснилася у формі пересилання їм 400 спортових одностроїв для їхнього вжитку, коштом 8,000 дол. Ці однострої є прикрашені державним знам'ям України — тризубом, написом назви школи та написом „Україна". Проєктував ці однострої дивізійник Орест Слупчинський, відомий всім як „Гого", а виконали ці однострої підприємство Марка і Мотрі Шуганів.

Крайова управа Братства одержала листа з подякою за допомогу, який найкраще віддзеркалює значення такої допомоги:

Шановний Пане Голово!

Командування, особливий склад Донецького Військового Ліцею глибоко вдячні Вам за піклування і допомогу, яку Ви даєте першому в Донбасі українськомовному ліцею.

Спортові однострої, які ми одержали, були вручені в урочистих обставинах і в першу чергу дітям-сиротам, дітям з малозабезпечених сімей. Ми вдячні Вам за гарне оформлення костюмів, ці костюми у дітей будуть виховувати національно-патріотичні почуття, нагадувати їм, що вони народилися і виросли на чудовій українській землі, з давніх часів прославленій великими людьми. Разом з тим вони будуть виховувати в наших вихованців почуття гордости за рідний край, за рідний ліцей та його традиції.

Наші ліцеїсти беруть активну участь в спортових змаганнях серед шкіл і інших навчальних закладів міста, і своїм відрізняльним знаком, який розміщений на костюмі, будуть пропагувати наш ліцей, проводити агітаційну роботу серед юнаків за вступ до нашого ліцею. Самим нашим вихованцям костюми дуже сподобалися.

В цей час в ліцеї йде навчання. Командно-викладацький склад організує і проводить навчально-виховний процес. Силами офіцерів, викладачів зростає навчально-матеріяльна база, всіляко поліпшується побут і дозвілля ліцеїстів.

Проблем в ліцеї, як і в державі, дуже багато, але ентузіязм і творче відношення до діла всього колективу ліцею дає нам впевненість сказати Вам, що ми зробимо з нашого ліцею зразковий навчальний заклад і виховаємо в ньому дійових патріотів нашої України.

Щераз щиро дякуємо Вам, пане голово, за надану нам допомогу.

З повагою, —

Полковник В. Тимченко, начальник Донецького Ліцею з посиленою військово-фізичною підготовою.

Крім згаданої допомоги у формі спортових одностроїв братство закупило для бібліотеки цього ліцею значну кількість книжок на суму 350 дол., в тому числі „Історію України" д-ра Ореста Субтельного, різні публікації про Дивізію „Галичина", про яку донедавна люди в Україні мали викривлені відомості, та твори клясиків української літератури.

Братство Колишніх Вояків 1-ої УД УНА має намір продовжати подібні контакти з установами в Україні, які працюють в напрямі очищування психіки української молоді від нищівних залишків та впливів колишнього совєтського режиму.

Роман Гавриляк

Вшанування пам'яті проф. Я. Рудницького в Монтреалі

Дня 19-го жовтня 1995 року в лікарні Квін Елізабет у Монтреалі упокоївся в Бозі на 85-му році життя видатний науковий, політичний і громадський діяч проф. д-р Ярослав Рудницький.

З нагоди сорокового дня після його смерти, стараннями монтреальських Відділів Української Вільної Академії Наук і Наукового Товариства ім. Шевченка, в неділю, 3-го грудня, відправлено Панахиду за спокій його душі і влаштовано поминальний вечір, присвячений його пам'яті.

Панахиду відправили в українській католицькій церкві Успіння Божої Матері священики обох віровизнань — о. митрат Ярослав Гайманович, о. Володимир Вітт, о. протоієрей д-р Ігор Куташ і о. протоієрей Петро Бойко. Співав церковний хор цієї парафії під диригуванням співачки Марійки Чолій, а поминальне слово сказав о. Я. Гайманович.

Після Панахиди відбувся в залі сусідньої української православної катедри св. Софії поминальний вечір. В його програмі були дві доповіді про життя й творчість покійного та кілька коротких спогадів про нього. Вечір почато та закінчено молитвою, що її провів о. Я. Гайманович. Ведучими були голови Відділів УВАН і НТШ о. І. Куташ і проф. Ярема Келебай. Зайняти почесне місце за столом Президії попрошено прибиту горем вдову по покійнім Марину Рудницьку, історика мистецтва й педагога, дочку наукового й політичного діяча Дмитра Антоновича.

Вечір відкрив о. І. Куташ, а решту програми вів Я. Келебай.

Головну доповідь мав гість з Оттави, колишній житель Монтреалю, інж. Микола Світуха. Він розглянув постать покійного з двох аспектів — як великого науковця, автора численних праць, між якими є такі монументальні твори, як „Українсько-німецький словник" і „Етимологічний словник української мови", і як визначного політичного й громадського діяча, члена колишньої Королівської комісії двомовности і двокультурности в Канаді, голову Уряду Української Народньої Республіки в екзилі і голову Світового Об'єднання Прихильників Державного Центру УНР.

Другий доповідач, Ярослав Пришляк, який знав покійного ще зі студентських часів, схарактеризував його такими словами: „Небуденна людина, багатогранна індивідуальність, видатний український науковець, славіст, мовознавець, педагог, публіцист, громадсько-політичний діяч, людина прекрасної душі, високої інтелігенції, всебічної освіти і великої працездатности, скромний, привітний, культурний, жартівливий і доброчинний". В своїй доповіді він розповів про життя його та його родини і про його багатогранну діяльність. Він, між іншим, підкреслив заслуги його матері Юлії зі Шавалів, яка після передчасної смерти чоловіка Антона, вояка австрійської, а згодом Української Галицької Армії, виховала своїх чотирьох дітей — всі троє синів, Ярослав, Ромуальд і Олександер, дістали університетську освіту, а дочка Наталя, яка пізніше вийшла заміж за письменника Василя Чапленка, закінчила учительський семінар.

Після доповідей спогадами про покійного поділилися з присутніми адвокат Євген Чолій, проф. Євген Калюжний, мгр Орест Павлів і вчителька Олександра Гаврилюк.

Є. Чолій спершу склав родині покійного вислови співчуття від Відділу Конгресу Українців Канади, який він очолює. Він сказав, що йому запам'яталася доповідь покійного на одному Шевченківському святі в Монтреалі і його блискуча аналіза творчости художників — Петра Носка і його внучки Анни Оборонів-Гендерсон на виставці їхніх творів в Музеї-архіві імені Патріярха Йосифа Сліпого в Монтреалі. Цікавився покійний також нашими економічними справами і забирав голос на загальних зборах тутешньої Української Народної Каси.

Є. Калюжний звернув увагу на факт, що Я. Рудницький був авторитетом також для неукраїнських науковців, і як доказ цього оповів про цікаву історію дисертації, що її написала студентка одного коледжу у Філядельфії. Темою дисертації були „Русизми в творах Григорія Сковороди". Професор срудентки, знаючи, що Є. Калюжний сковородознавець (він, між іншим, автор праці французькою мовою про Сковороду), попросив його дати свою оцінку цій дисертації. Є. Калюжний подався за порадою в цій справі до Я. Рудницького, який колись був його професором в Українському Вільному Університеті в Мюнхені. Я. Рудницький зразу запримітив, що між авторами праць про Сковороду, на яких покликувалася студентка, нема ні одного українця й що всі вони росіяни. Є. Калюжний повідомив про завваги Я. Рудницького професора студентки і її дисертація була відкинена.

В своєму спогаді О. Павлів особливо підкреслив доброзичливу вдачу покійного. Коли до Канади приїхав з України з метою наукових дослідів відомий історик Ярослав Дзира, Я. Рудницький не тільки допоміг йому користати тут з бібліотек і архівів, але й відступив йому на той час своє помешкання в Оттаві. Який людяний був покійний, О. Павлів переконався вже раніше — в 1963 році, коли в Оттавському університеті захищав свою магістерську працю „Рання творчість Павла Тичини в українській совєтській критиці і літературознавстві". Я. Рудницький незвичайно прихильно поставився до автора дисертації, наголошуючи в ній усе позитивне.

Колишня жителька Вінніпеґу О. Гаврилюк зворушливо розповіла про лекції, що їх давав у тому місті пластовій молоді Я. Рудницький на вечірніх курсах українознавства. Вона тоді вперше почула про Розстріляне Відродження і про таких світочів нашої літератури, як Тичина, Рильський, Сосюра, Антонич і Хвильовий. Проф. Рудницький, вона сказала, був єдиною між викладачами особою, яка до них — 14–15-літніх слухачів говорила „Ви".

Доповненням того, що почули про покійного учасники поминального вечора, був лист від колишньої голови Прихильників Державного Центру УНР в Монтреалі Галини Змієнко-Сенишин. Через хворобу вона не могла прибути і її листа прочитав о. І. Куташ. В листі вона склала співчуття родині покійного і згадала його твердження про те, що для вмілого ведення державних справ політикам потрібні науковці. Це твердження, вона писала, має велике примінення до будови української держави.

Українська монтреальська громада скромно, але гідно вшанувала пам'ять цієї великої людини. Добре було б, коли б це в себе зробили також інші українські громади.

Адольф Гладилович

Історія ...

(Закінчення зі стор. 2)

В сьогоднішніх щоденних передачах телевізійних новин показують американські військові частини під командою НАТО, кинені з Німеччини в Боснію — Герцеговину, щоб там покласти кінець чотирирічній війні, в котрій боснійські мусулмани борються за свою незалежність і де серби протидіють цій боротьбі. Ці американські війська є частиною Першої танкової дивізії, розташованої в околиці західньої частини сьогоднішньої Німеччини з осідком головної кватири в Бад Кройцнах і табором цієї дивізії в Бавмгольдері, в тих місцевостях, де сорок п'ять років тому розміщена була Друга танкова дивізія.

Відомо нам, яке ставлення теперішньої „демократичної" Росії супроти воєнних дій в сьогоднішній Боснії. Знана теж політична підтримка Росії відносно Сербії. Чи значно змінилось сучасний приятель американців Борис Єльцин від „добродушного" Джова Сталіна? Чи набагато змінилася ворожо наставлена політика теперішньої Росії супроти за-хідного світу?

ПОДІЇ

ЗАБАВА-КАРНАВАЛ В САВТ БАВНД БРУКУ

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Комітет Допомоги Україні центрального Ню Джерзі у співпраці з Українською Спортовою Централею Америки і Канади (УСЦАК) влаштовують у суботу, 27-го січня, забаву-карнавал, яка відбудеться в Центрі Української Культури в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж. Початок о 6:30 год. вечора. Гратиме оркестра „Фата моргана". Коктейл, вечеря з обслугою, бара, пізна холодна перекуска, льотерія. Квитки, замовлені з передплатою — 35 дол., для студентів — 25 дол., у касі — 40 дол., для студентів — 30. Весь дохід призначено на підтримку українських спортовців-учасників Олімпіяди 1996 року. Квитки можна замовляти в кредитівці св. Андрія (908) 469-9085, у Дам'яна Гечі (908) 755-8156, у о. Івана Лишика (609) 825-6720, Олеся Напори (201) 761-7174 або Юрка Міщенка (908) 671-1914.

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Об'єднаний Комітет Українсько-Американських Організацій м. Ню Йорку, Відділ УККА, влаштовує святкову академію-відзначення 78-ої річниці Незалежности України, проголошення 4-го Універсалу і 77-ої річниці Акту Соборности. Академія відбудеться у неділю, 21-го січня, в залі Українського Народного Дому, 140 Друга аве. в Ню Йорку. Початок о 2-ій год. після полудня.

ГРОМАДСЬКІ ІМПРЕЗИ

Редакційні вістки про громадські імпрези будуть поміщені у „Свободі" **тільки після появи платних оголошень** у щоденнику або „Українському Тижневику".

Редакція „Свободи"

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 231-го Відділу в Камден, Н. Дж.

З днем 1-го лютого 1996 р. обов'язки секретаря 231-го Відділу перебирає новий секретар

ВАСИЛІЙ БАКАЛЕНКО

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:

Mr. Vasiliy Bakalenko
1 Park Ave., Apt.# 1, Swartmore, PA 19081
(610) 544-2004

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 321-го Відділу у Фініксвил, Па.

З днем 1-го лютого 1996 року обов'язки секретаря 321-го Відділу перебирає новий секретар

КАТЕРИНА ФЕДИШИН

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:

Mrs. Katherine Fedyszyn
R.D. #2 Box 189
Chester Springs, PA 19425
(215) 771-2605

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 454-го Відділу

З днем 1-го лютого 1996-го року 454-ий Відділ злучиться з Відділом 412-им, якого секретарем є:

ЕМІЛІЯ СМАЛЬ

Просимо членів 454-го Відділу звертатися у всіх справах плачення вкладок та забезпечення до секретаря 412-го Відділу на адресу:

Mrs. Emilia Smal
216-16 Dixie Road, St. Catherines, Ontario
Canada L2N 7 N5
1 (905) 646-8158

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 502-го Відділу.

З днем 1-го лютого 1996 року 502-ий Відділ злучиться з Відділом 444-им, якого секретарем є:

АЛ КАЧКОВСЬКИЙ

Просимо членів 502-го Відділу звертатися у всіх справах плачення вкладок та забезпечення до секретаря 444-го Відділу на адресу:

Mr. Al Kachkowski
126 Simon Fraser Crescent, Saskatoon, SK S7H 3T1
Res. Tel.: (306) 374-7675, Off. Tel.: (306) 373-6228
Fax # (306) 373-6228